

Vanillegeluk

Manuela Inusa bij Boekeryj:

De Valerie Lane-serie:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatje met het grote hart

De Kustdromen-serie:

Vanillegeluk

Manuela Inusa

Vanillegeluk

Kustdromen 1

Vertaald uit het Duits door Hilke Makkink

ISBN 978-90-225-9990-7

ISBN 978-94-023-2202-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Wintervanille*

Vertaling: Hilke Makkink

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © stock.adobe.com en shutterstock.com

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Blanvalet Verlag, een afdeling van Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Anoukh
Beste agent en persoonlijke superheld

Proloog

‘Kijk, meisje, dit is nou vanille.’

De vijfjarige Cecilia bekeek de dikke groene stengel die haar *daddy* haar voorhield. Een van de ooms had hem even daarvoor afgeknipt van de lange liaan die langs de hoge caoboom omhoogklom. Cecilia kende deze oom niet, net zomin als de oude vrouw, van wie haar daddy gezegd had dat het haar *grandma* Guadalupe was. Ook de omgeving, die haar vader Mexico noemde, was haar vreemd. Wel wist ze dat haar *mamá* uit Mexico kwam, waardoor deze mensen inderdaad wel eens haar familie konden zijn, ook al had ze ze nog nooit eerder gezien. Helaas verstond ze al die Spaanse woorden niet en dus kon ze ook geen van de vele vragen stellen die haar op de tong lagen. Maar op dit moment had ze eigenlijk maar één vraag, want er was iets wat ze niet snapte.

‘Dát is vanille?’ Fronsend keek ze haar vader aan. Tot nu toe had ze altijd gedacht dat vanille geel was, net als het ijs dat haar *mamá* zo lekker gevonden had, voordat ze haar daddy en haar voorgoed verlaten had en naar de hemel gegaan was.

Haar vader knikte glimlachend. ‘Ja, precies. En wel heel bijzondere vanille. Dit is waarom we helemaal naar El Corazón gekomen zijn.’

Nu snapte Cecilia er nog minder van, want tot een paar seconden geleden had ze nog gedacht dat ze hier waren voor grandma Guadalupe, de ooms en tantes en de vele neefjes en nichtjes, die ze allemaal niet kende. En nu hoorde ze opeens dat ze deze lange reis alleen maar gemaakt hadden zodat haar vader deze groene vanille kon eten, die er helemaal niet uitzag als vanille.

Vragend keek ze naar haar daddy op, de grootste man die ze kende. Zijn glimlach werd nog breder. Hij ging op zijn hurken zitten, zodat ze op ooghoogte van elkaar waren.

‘CeCe,’ zei hij, zo noemde hij haar altijd, ‘je weet hoeveel je mamá van vanille hield, toch?’

Ze knikte en wachtte vol spanning op wat haar vader nog meer ging zeggen.

‘Ze was gek op vanille. En daarom zullen we ter ere van haar een heel bijzonder taak op ons nemen. We nemen deze vanillepeul mee naar huis om hem daar te planten, en dan beginnen we onze eigen vanilleplantage.’

‘Met dit?’ vroeg Cecilia vol ongeloof, wijzend op het groene ding met de bladeren eraan in haar vaders hand. Ze wist niet zo goed wat een vanilleplantage was, maar het klonk heel groot en ze betwijfelde of zoiets groots mogelijk was met zo’n klein stukje plant.

Maar haar vader knikte opnieuw en lachte. ‘Jazeker. En het zal het beste zijn wat we ooit gedaan hebben. Het wordt onze missie... We zullen je mamá trots maken.’

Nu moest ook Cecilia glimlachen, want ze vond het leuk om haar moeder trots te maken. Dan zou ze vanuit de hemel

op hen neerkijken en toekijken hoe de vanille groeide. En ze zou gelukkig zijn, omdat vanille haar altijd al gelukkig gemaakt had.

‘Dat is een goed idee,’ zei ze en ze sloeg haar armen om haar daddy heen.

‘Ja, vind ik ook.’ Hij omhelsde haar stevig en zei: ‘Ik hou zo veel van je, kleine CeCe. Jij bent alles wat ik nog heb.’

De warme Mexicaanse zon straalde en zorgde ervoor dat Cecilia haar ogen moest dichtknijpen, zo fel was het licht. Toen ze ze weer opendeed, zag ze aan de andere kant van het veld een ezel staan, die naar haar keek. Ze zwaaide naar het dier en maakte zich toen los van haar vader, bij wie de tranen nu over de wangen liepen.

‘Waarom moet je huilen?’ vroeg ze.

‘Omdat ik je mamá zo mis,’ antwoordde hij.

‘Dat is toch niet nodig, daddy. Ze is immers nog steeds bij ons.’ Ze streekte hem over zijn natte wang.

Hij glimlachte treurig. ‘Ja, dat is zo, je hebt helemaal gelijk.’

Haar vader stond op en stak haar zijn vrije hand toe, die ze greep. Samen liepen ze de zon tegemoet, met de vanille, die hun leven ingrijpend zou veranderen.

1

‘En, hoe smaakt je koffie?’ vroeg CeCe aan Julia, die al jaren haar beste vriendin was. Ze stonden samen bij Pier 39, leunden tegen de houten balustrade en keken toe hoe de honderden zeeleeuwen op de steigers genoten van de zon, die op deze decemberdag heerlijk warm scheen. Als de pier niet zo feestelijk versierd was, zou je amper geloofd hebben dat de kerstdagen voor de deur stonden, dacht CeCe. Het had even goed september kunnen zijn. Maar aan de vele toeristen, die hier ook deze middag met hun kerstmutsen, hun met rendieren gedecoreerde truien en tassen vol cadeaus rondliepen, was duidelijk te zien: het feest van de liefde was in aantocht, hier in San Francisco en overal op de wereld.

‘Kaneelachtig,’ antwoordde Julia. ‘Lekker. En de jouwe?’

‘Heel zoet. En ik proef meteen dat ze geen echte vanille gebruikt hebben.’ Van vanille had CeCe verstand, op dat gebied kon niemand haar iets wijsmaken.

‘Duh. Dacht je nou echt dat ze zich echte vanille konden veroorloven in een kop koffie van vier dollar?’

CeCe haalde haar schouders op. Toen ze langs het koffietentje gekomen waren, had ze per se de nieuwe kerstvariant met vanille en kardemom willen proberen. Een vergissing.

Een leek zou het drankje waarschijnlijk niet eens slecht gemaakt hebben, maar nu ze wist dat het met een surrogaat van haar lievelingsspecerij gemaakt was, had ze geen zin meer om de koffie verder op te drinken. Ze zette de beker op de grond en bekeek een bijzonder brutale zeeleeuw, die telkens weer zijn hals rekte en hard huilende geluiden maakte.

Pier 39 was, naast de Golden Gate Bridge, waarschijnlijk San Francisco's meest bezochte attractie. De zeeleeuwen waren hier in 1990, na een aardbeving, gekomen en nooit meer weggegaan; ze hadden de boten verdrongen en de steigers in bezit genomen. Elk jaar lokten ze miljoenen mensen, die het fenomeen met eigen ogen wilden bekijken. Als kind was CeCe hier een paar keer met haar vader geweest, als hij zich eens een dagje van zijn geliefde vanillefarm had kunnen losmaken, wat niet heel vaak voorgekomen was.

Ze was opgegroeid in Napa Valley, een gebied waarin over het algemeen wijn verbouwd werd. Ook de vanilleplantage was ooit een klein wijngoed geweest, dat haar vader van zijn grootvader geërfd had. Zelf had hij er echter nooit iets verbouwd, hij had er alleen af en toe een weekend doorgebracht om te ontsnappen aan de hectische stad en even tot rust te komen. Joseph Jones was stofzuigervertegenwoordiger geweest, iemand die van deur tot deur ging om de mensen een veel te duur apparaat aan te smeren. Totdat hij op een dag aangebeld had bij een jonge vrouw en de vonk overgeslagen was... CeCe had thuis een foto van haar ouders, waarop ze samen hier op de pier stonden en gelukkig lachten in de camera. Op deze plek voelde ze zich dan ook altijd heel dicht bij hen.

‘Heb je Louis nog gezien?’ hoorde ze haar vriendin vragen en ze verdrong de gedachte aan haar ouders.

‘Kunnen we het nu niet over Louis hebben?’ vroeg ze. Ze had nu even geen zin om aan die verdrietige periode in haar leven te denken, veel liever genoot ze van deze heerlijke middag met Julia. Hun gemeenschappelijke vrije dag. Sinds hun wegen na de highschool gescheiden waren, was vrijdag de dag waarop ze elkaar altijd zagen, wat er ook gebeurde.

‘Oké, oké. Waar wil je het dan over hebben?’

CeCe dacht even na. Toen schoot haar iets te binnen en ze moest lachen.

‘Wat is er zo grappig?’

‘Benedict.’

‘Benedict is grappig? Wat heeft hij gedaan?’

Sinds een tijdje was CeCe bevriend met de zoon van een wijnboer, die een paar jaar jonger was dan zij. Ze hadden elkaar online leren kennen op het Forum for Farmers of California. Benedict was opgegroeid op een wijngoed in de buurt van Sonoma en hielp al sinds zijn jeugd mee bij de oogst en de wijnproeverijen, die het familiebedrijf organiseerde voor toeristen. Zelf had hij ook een bijzondere voorliefde voor wijn ontwikkeld, waardoor hij af en toe wel eens een glaasje te veel kon drinken. Maar saai was het nooit met Benedict.

‘Hij heeft een baantje aangenomen, als kerstman in een warenhuis,’ vertelde CeCe haar vriendin, die Benedict door een paar gemeenschappelijke afspraken inmiddels ook kende. ‘Twee weken geleden al, maar nu pas durfde hij mij erover te vertellen.’

Nu moest Julia ook lachen. ‘Dat meen je niet! Benedict? Die elegante, altijd keurig en duur geklede Benedict, wiens levensdoel het is elke vrouw onder de dertig te imponeren? Alleen al de gedachte aan hem in een kerstmannenpak is absurd!’

‘Zeg dat wel! En vooral – kun je je hem voorstellen met kleine kinderen op schoot, die hem allemaal vertellen wat ze voor kerst willen hebben?’

‘Nee. En weet je wat: dat wil ik zien! Welk warenhuis is het? Toch niet bij Macy’s?’

‘Bij Rawley’s. Zullen we er nu meteen naartoe gaan?’

‘Wat is dat nou voor vraag? Natuurlijk! Pakken we een *cable car*?’

Daar was CeCe altijd voor in, want de oeroude kabeltrammetjes, die nog altijd via drie routes de heuvels van San Francisco op en af reden, waren in de kersttijd een extra bijzondere belevenis. Omdat ze dan met allerlei slingers, dententakken, kerstballen en zelfs mistletoe versierd waren. CeCe gooide de beker nep-vanille-kerstkoffie-dinges in de eerste de beste vuilnisbak en gaf Julia een arm. Vrolijk gingen ze op weg naar de hoek Hyde en Beach Street, vanwaar de cable car vertrok.

Toen ze langs de vele kraampjes van Fisherman’s Wharf liepen, waarin vers gevangen visspecialiteiten aangeboden werden, bleef Julia opeens staan. ‘Heb jij ook zo’n zin in een visbroodje?’

CeCe hoefde niet lang na te denken. ‘Klinkt goed!’ Ze liepen naar een van de kraampjes en bekeken de uitgestalde

waar. ‘Wat dacht je van zo’n zuurdesembroodje met verse rivierkreeftstaartjes?’

Haar vriendin grijnsde. ‘Die met een kilo mayonaise en minstens vijfduizend calorieën?’

‘Die ja.’

‘Zien er heerlijk uit. Twee van die broodjes, alstublieft!’ zei Julia tegen de man met het witte schort en de zwarte snor, die naar hen stond te glimlachen.

‘Uitstekende keus,’ antwoordde hij. Hij pakte twee dik belegde broodjes, wikkelde ze in servetten en legde ze op de toonbank.

Voordat Julia haar portemonnee uit haar tas kon pakken, zei CeCe: ‘Ik betaal. Jij had de koffie al voor je rekening genomen.’ Zo deden ze het altijd; elkaar afwisselen. Hun vriendschap was sowieso op alle vlakken heel harmonieus.

Julia knikte en bedankte haar. De visboer wenste hun nog een fijne dag en ze liepen verder.

‘God, dat is lekker,’ zei CeCe, nadat ze een hap van haar visbroodje genomen had.

‘Heerlijk! Er zit trouwens mayonaise op je gezicht.’ Julia moest lachen en wees op haar mond.

‘Waar?’

‘Overal.’

Nu moest CeCe ook lachen. ‘Misschien moeten we even ergens gaan zitten, zodat we rustig kunnen eten,’ stelde ze voor, terwijl ze met het servet haar mond afveegde.

‘Op die trappen daar?’

CeCe vond het prima en ze namen plaats en bekeken de

drukte. Horden toeristen stroomden naar de beroemde Boudin Bakery, waar de alom geliefde zuurdesembroden in elke denkbare vorm te koop waren. Zo kon je er voor een kleine twintig dollar een schildpad van zuurdesemdeeg of – typisch San Francisco – zelfs een cable-carwagon krijgen. Bovendien zat er een restaurant bij de bakkerij, waar Julia en zij al op heel wat vrijdagen gegeten hadden. Ook daar werd uiteraard veel met zuurdesemdeeg gemaakt. CeCe was gek op de pizza, terwijl Julia elke keer voor de heerlijke sandwiches ging. Haar beste vriendin had een voorliefde voor sandwiches en had een kleine twee jaar geleden zelfs haar eigen winkel, Julia's Sandwich Heaven, geopend.

'Hoe gaan de zaken?' vroeg CeCe haar nu en ze streek een donkere pluk haar achter haar oor, zodat die niet in de mayonaise landde.

'O, heel goed. Studenten hebben immers altijd honger en mijn prijzen zijn echt heel redelijk, al zeg ik het zelf.' Julia's Sandwich Heaven bevond zich in het universiteitsstadje Berkeley, niet ver van San Francisco. Ze had er zelf gestudeerd en het was haar daar zo goed bevallen dat ze er was blijven hangen.

'Fijn.' CeCe glimlachte naar Julia en staarde toen in de verte. De zon stond al laag boven zee en hulde alles in een prachtige oranje gloed.

'Ja, vind ik ook. Wie had gedacht dat het zo goed zou lopen? Het is tenslotte niet dat er in Berkeley verder helemaal geen broodjeszaken zijn.'

'Maar die van jou zijn de beste. En de mensen weten wat lekker is.'

Julia straalde. ‘Lief dat je dat zegt. Ik heb trouwens net besloten dat ik ook een sandwich met rivierkreeftstaartjes in mijn assortiment ga opnemen. Echt heerlijk, dit.’ Ze stak de rest van het broodje in haar mond.

‘Dat moet je zeker doen. De mensen zullen de deur bij je platlopen.’ CeCe likte haar vingers af.

Haar vriendin knikte tevreden en vroeg toen: ‘En, hoe gaat het bij jou? Druk nu, zo vlak voor de kerst?’

‘Nou en of! Vooral de vanillekoekjes vliegen de deur uit. Ik vrees dat ik vanavond nog aan het bakken moet, of anders uiterlijk morgenochtend. Ik heb alweer zo veel bestellingen binnengekregen.’

‘Tja, je wilde zelf zo graag je eigen onlineshop. Alsof je het met je bestellingen in de buurt nog niet druk genoeg had,’ zei Julia met een licht verwijtende ondertoon. CeCe wist waar die vandaan kwam: sinds ze haar producten ook online aanbood, had ze amper nog tijd voor andere dingen. Zo had ze al in geen eeuwigheid meer een van Julia’s optredens bijgewoond, terwijl ze het toch altijd heerlijk vond om te komen luisteren naar haar vriendin en het gospelkoor waarin ze al vijftien jaar zong. Maar deze vrijdagmiddagen waren haar heilig en ze hield ze dan ook, ondanks het vele werk, altijd vrij om Julia ten minste één keer per week te kunnen zien.

‘Ik weet het, ik weet het. Het was een stom idee. Maar ook het beste van mijn leven. Vanille is een booming business. Wist je dat de kiloprijs net naar zevenhonderd dollar gestegen is?’

‘Ja, ik hoorde het onlangs op de radio en moest meteen aan

jou denken. Vanille is gewoon net zo duur als zilver! Je wordt nog miljonair.' Julia knipoogde.

CeCe moest lachen. 'Nou, zover zal het denk ik niet komen. Maar ik ben wel blij dat vanille eindelijk wat meer gewaardeerd wordt.' Dat de prijzen alleen maar zo gestegen waren vanwege de slechte oogst op Madagaskar, de grootste leverancier van het specerij, en nog wat andere minder leuke factoren, verzweg ze maar liever. Ze wilde deze zo goed als perfecte dag niet bederven. Ze zat hier met haar beste vriendin in het sfeervol versierde San Francisco en kon eindelijk eens een beetje ontspannen.

En omdat bij ontspanning ook zeker chocolade hoorde, stelde ze voor om ook nog even langs Ghirardelli te gaan. Julia vond het goed, ze sloegen wat essentiële zoetigheid in en waren allebei verbaasd dat het al donker begon te worden toen ze de winkel verlieten. Ze bekeken de mooie kerstboom op het Ghirardelli Square, terwijl ze de kleine chocoladereepjes, die hun bij het betreden van de winkel in de hand gedrukt waren, op hun tong lieten smelten. Toen gaf CeCe Julia weer een arm en vrolijk liepen ze naar de eindhalte van de cable car, waar twee sterke mannen net een wagon op het ronde platform honderdtachtig graden draaiden, zodat die de rit voort kon zetten in de richting waaruit hij gekomen was. Ze kochten een kaartje voor zeven dollar per persoon en sloten aan in de lange rij.

De mensen voor hen stapten in. Een groot gezin met zes kinderen nam de halve wagon in beslag en een groepje Japaners nam wild fotograferend plaats aan de andere kant. Al

snel was de cable car vol terwijl CeCe en Julia nog maar een paar meter waren opgeschoten. Maar ze hadden kunnen weten dat ze op een vrijdagmiddag niet meteen mee zouden kunnen en dus bleven ze geduldig wachten, genietend van hun chocolade en elkaar vertellend over wat er sinds de vorige vrijdag allemaal gebeurd was.

‘Je zult niet geloven waarmee Kenneth ons verrast heeft,’ zei Julia plotseling helemaal opgewonden. Kenneth was de koorleider, die haar vriendin bijna als een soort vader zag. ‘Volgende week zondag geven we een concert in de Grace Cathedral!’

CeCe wist niet wat ze hoorde. ‘Echt? Hier in San Francisco?’ De Grace Cathedral was een grote, goed bezochte kerk; daar optreden was echt iets heel bijzonders.

‘Ja. Ik zou het heel leuk vinden als je ook zou komen.’

‘Reken maar, daar maak ik tijd voor,’ zei CeCe. ‘Het spijt me dat ik al zo lang niet meer naar een optreden van je ben komen kijken.’

‘Geeft niet. Zo gaat het nu eenmaal in het leven. We hebben het allebei druk.’

‘Maar ik kom, beloofd.’

Julia glimlachte tevreden en CeCe was blij voor haar vriendin. Wat geweldig. Misschien wilde Benedict ook wel meekomen, ze zou het hem in elk geval vragen.

Het werd nu toch wel een beetje koud en ze knoopte haar jas dicht. Ook merkte ze dat het inmiddels echt donker geworden was. De zon was compleet verdwenen en de stad werd verlicht door miljoenen lichtjes. Als ze rechts achter zich keek, kon ze

de Golden Gate Bridge in volle verlichte glorie zien. Het was al half zes toen ze eindelijk aan de beurt waren, en ook de kerstlichtjes aan de wagon fonkelden. Toen ze instapten, was er uiteraard geen plekje meer vrij. Maar dat maakte niet uit, want wat was er nou heerlijker dan om tijdens zo'n rit op een van de treeplanken te staan en de rijwind in je gezicht te voelen?

CeCe en Julia stonden naast elkaar en hielden de metalen stang vast om niet van de wagon te vallen. Dat was CeCe als klein meisje ooit eens gebeurd, of beter gezegd, bijna gebeurd, als haar vader haar niet op het laatste moment aan haar jas gepakt en teruggetrokken had. De schrik had er goed in gezeten en lange tijd had ze helemaal niet meer in een cable car gedurfd. Maar uiteindelijk had het plezier toch zwaarder gewogen en had ze haar angst overwonnen – zoals ze dat altijd in haar leven gedaan had. Had ze zich door haar angsten laten leiden, dan was ze vast de uitdaging niet aangegaan om na haar vaders dood, negen jaar geleden, het vanillebedrijf over te nemen. Om er met hart en ziel voor te gaan. De plantage was haar alles, niets was belangrijker, afgezien dan van haar vrienden, haar oma Angela en de herinneringen aan haar ouders natuurlijk. Ze zou er alles aan doen om de plantage, het levenswerk van haar vader, te laten voortbestaan – koste wat kost.

Ze reden door Hyde Street en langs Lombard Street, het naar verluidt bochtigste straatje ter wereld, dat een kleine heuvel afslingerde. Terwijl het haar CeCe in het gezicht waaide en haar hand om de metalen stang steeds kouder werd, passeerden ze victoriaanse gebouwen, winkelstraten met

prachtig gedecoreerde etalages en ten slotte Union Square, dat met zijn met lichtjes versierde palmbomen en de grote verlichte kerstboom met de rode en goudkleurige ballen en rode ster in de top zowel iets exotisch als iets idyllisch had. Er was een ijsbaan en het warenhuis Macy's had zoals elk jaar voor alle ramen een grote krans hangen, terwijl boven de ingang een bord met het opschrift BELIEVE hing.

Ze glimlachte. Ja, rond deze tijd van het jaar zou je echt in bijna alles gaan geloven, zelfs in het onmogelijke. Er konden onvoorstelbare dingen gebeuren, kijk maar naar Benedict, die zich als kerstman verkleedde. Of naar haarzelf, omdat ze weer langzaam begon te geloven dat liefde echt bestond, zeker nu ze al die gelukkige mensen om zich heen zag, de gezinnen en stelletjes, die overal voor foto's poseerden. Iedereen leek gelukkig op deze dag en zij was het ook. Ja, ze was gekwetst, en niet zo'n beetje ook, maar ze was er klaar voor om die episode in haar leven achter zich te laten en zich weer open te stellen. Voor de liefde, voor iemand die haar hart wilde veroveren... Alleen was dat helaas nog niet zo makkelijk als je hele dagen tussen de vanilleplanten zat en maar één keer per week in de stad kwam. Maar CeCe was er ook heilig van overtuigd dat Amor haar echt wel weer zou weten te vinden als de tijd daar was. Het lot zou haar leiden, zoals het ook haar vader en moeder bij elkaar gebracht had.

Ze kwamen aan bij het eind van de rit in Powell Street, sprongen van de tram en liepen Market Street in. Daar, in het Westfield Shoppingcenter, zat Rawley's, waar CeCe Benedict hoopte aan te treffen.

‘Weet je zeker dat hij vandaag aan het werk is?’ vroeg Julia.

‘Hij zei dat hij bijna elke dag moest werken, dus ik denk het wel.’

‘Waarom heeft hij dat baantje überhaupt aangenomen? Ik heb niet de indruk dat hij te weinig geld heeft. Het wijngoed van zijn ouders brengt toch genoeg op?’

‘Jawel, maar Benedicts vader heeft de geldkraan blijkbaar dichtgedraaid, omdat hij te veel uitgaf aan dure designerkleding en een Mercedes geleased had. Allemaal niet nodig, volgens zijn *dad*.’

‘Helemaal mee eens,’ zei Julia, die de kant van Benedicts vader koos.

‘Tja, Benedict ziet dat een beetje anders, zoals je weet. Hij heeft weer eens een vrouw leren kennen, die hij wil imponeren en met wie hij leuke dingen wil doen. Voor wie hij een mooi kerstcadeau wil kopen. En omdat dat nu niet meer mogelijk was, heeft hij dat baantje aangenomen. Het schijnt behoorlijk goed te verdienen. Vijftien dollar per uur, zei hij. Als hij dat vijf weken lang volhoudt, moet hij toch wel een mooi cadeau voor Candy kunnen kopen.’

‘Candy? Het wordt steeds erger.’ Julia trok een gezicht.

CeCe moest lachen. ‘Drie keer raden wat ze doet.’

‘Nagelstyliste?’ giste Julia, omdat dat waarschijnlijk het eerste was wat haar te binnen schoot. Benedicts vriendinnen hadden altijd van die lange nepnagels.

‘Bijna. Ze is hondentrimmer.’

‘Haha. Hoezo is dat bijna?’

‘Nou ja, allebei maken ze... wezens mooier, of niet?’

Ze grinnikten nog wat na en even later hadden ze het warenhuis bereikt. Ook Benedict hadden ze meteen gevonden, die was niet te missen op zijn enorme gouden troon, met een klein huilend meisje op zijn schoot. Hoewel hij er geweldig uitzag in zijn rode kostuum, met de lange witte baard, de stoere zwarte laarzen en de kerstmannenmuts op zijn hoofd, leek hij toch wat onbeholpen, vond CeCe, die hem nieuwsgierig bekeek. Maar toen pakte hij toch een zakdoek, gaf die aan het kind en troostte het. Meteen begon het meisje weer te stralen en uitvoerig vertelde ze hem wat ze op kerstochtend allemaal onder de boom hoopte te vinden. Dat was tenminste wat CeCe dacht dat ze zei, want horen kon ze de kerstman en het meisje niet, daarvoor stonden ze te ver weg van het omheinde gedeelte. En dat hield ze ook liever zo. Benedict zou haar vermoorden, ten eerste omdat ze Julia over zijn bijbaantje verteld had, en ten tweede omdat ze hier speciaal naartoe gekomen waren om hem te kunnen zien.

‘Laten we in de rij gaan staan, zodat we ook op zijn schoot kunnen zitten,’ stelde Julia knipogend voor.

‘Haha. Dan draait hij me echt de nek om en ben ik er in het voorjaar niet meer om mijn vanille te oogsten. En wie zorgt er dan voor mijn farm?’

Julia schudde haar hoofd. ‘Typisch jij weer. Of in het Vanillisch: het zou nog veel erger zijn als al die mensen die koekjes bij jou besteld hebben, er geen meer kunnen krijgen. Ik wil zelf trouwens ook graag een grote zak.’

‘Wat is Vanillisch?’ lachte CeCe.

‘Nou, de taal die jij al jaren spreekt. Eigenlijk al sinds ik je ken. Alleen wordt het elk jaar erger.’

‘Wat een onzin.’

‘Zie je wel, je hoort het al niet eens meer.’

‘Dan zou ik net zo goed kunnen zeggen dat jij Sandwichisch spreekt.’

‘Wanneer heb ik het vandaag over sandwiches gehad?’

‘Toen je vertelde over die nieuwe honingsaus van je, toen je hardop nadacht over een nieuwe kerstsandwich met kalikoenborst en cranberry’s... Toen je in Fisherman’s Wharf zei dat je rivierkreeftstaartjes in je assortiment wilt opnemen...’

‘Jaja, oké, je hebt gelijk. We zijn allebei hopeloze gevallen.’

‘Ach, hoezo? Ik vind het juist wel mooi dat we zo enthousiast zijn.’

‘Dat is ook wel weer waar. Zeg dat maar eens tegen het mannelijk geslacht. Dat lijkt onze hartstocht namelijk helemaal niet te zien.’

‘Dat komt doordat mannen hartstocht voor iets heel anders willen.’ CeCe stootte met haar schouder tegen die van Julia.

‘Voor Kerstmis?’ Grijnzend wees haar vriendin op Benedict en ze volgde haar blik. De goeierd had net een jongetje op schoot zitten, zo te zien niet ouder dan een jaar of twee, maar wel minstens even zwaar als Benedict zelf. Die was namelijk nogal tener en leek dan ook behoorlijk gebukt te gaan onder deze onverwachte last.

CeCe hield een hand voor haar mond, om het niet uit te proesten. Maar toen Julia begon te giechelen, kon zij zich ook

niet langer inhouden. Op dat moment ontdekte Benedict hen. Met grote ogen en vol afgrijzen staarde hij hen aan. Ze zwaaiden even naar hem en renden er toen zo snel mogelijk vandoor.

‘Julia, dat wordt denk ik niets meer met die vanillekoekjes,’ piepte CeCe. ‘Als hij ons inhaalt, ben ik dood.’

‘Dan zul je me voor die tijd nog even snel het recept moeten verraden.’

‘Vergeet het maar. Dat neem ik mee in het graf,’ zwoer CeCe, zoals zo vaak.

Helemaal buiten adem kwamen ze weer aan op straat.

‘Mijn trein gaat zo, ik moet ervandoor. Vanavond heb ik nog repetitie,’ zei Julia.

‘O, dat had je helemaal niet gezegd. Ik dacht dat we misschien nog naar de bioscoop zouden gaan, of zo.’

‘Ander keertje, oké? We moeten immers oefenen voor ons grote optreden.’

‘Natuurlijk, ik snap het. Heel veel succes.’

‘Dank je, lieverd.’ Julia glimlachte hartelijk, omhelsde haar en liep toen de trap af naar de trein die haar rechtstreeks naar Berkeley zou brengen.

CeCe had haar auto een paar zijstraten verderop geparkeerd en terwijl ze ernaartoe liep, bedacht ze hoe dapper het toch was van Julia, om ondanks alles bij dat koor te blijven. Ze wist namelijk dat haar vriendin bij elke repetitie, bij elke vergadering en bij elk optreden de man tegenkwam die ze het liefst nooit meer teruggezien had.

Ze stapte in haar pick-up en reed in noordelijke richting